

Aires d'istiu

Després del mes de Maig en que les flors alegren la natura y omplen la terra del mes flairós ambient, quant els verts prats, ab el suau y placévol olor de la farigola y el romaní, forman la bella catifa per hont passen els que, sentint atractiu per la sublim e imponenta solitud del camp, fugen de la ciutat als pobles pera fruir de la riquesa de la natura, se presenta el mes de Juny, principi de nova temporada en que'l blat com hermosa y daurada cabellera s'exten ala-batent per planes y montanyes y evoca al esperit fantasiós y pensatiu aquelles tan boniques tradicions, avuy día tan oblidades, que'l jovent y'ls nins casi solsament les saben, pe'l recort que'n fan els avis, que com a cosa digna de remembrança contenen avuy a nostres infants.

Antigament, en temps en que'l joves no recordem, al cap-vespre y com llensant un adeusiau al jorn que finia, ab el reç del sant rosari coronaven nostres avan-passats el jorn de la segada. ¡Que'n son de belles aquestes tradicions que com boya invisible passen per nostres ulls! ¡Llástima gran que's vagin extingint, puig com a cristians que som y fervents fills de nostra Catalunya, trovem a faltar en nostres casals aquell esperit cristià que regnava un jorn, y els nostres avis com si aduch respíressin l'embaumat aire d'aquell temps, cobejant restauració de la alegria que omplia aquells cors, omplen ses cases de gemechs al ensemps que fan bategar els tendres cors dels nins que'ls escoltan y que apart sentin el caliu de tan placévol tradició catalana.

May com aleshores estava tan arrelat l'esperit de familia, y era perque vivian com cristians y sentian la seva força vivificadora. Avuy, per dissort, veyem allunyar de nostre entorn l'esperit de familia, y sens aquest esperit la societat es morta; res tan bonich com l'armonia de nostres antigues families, res tan bonich com la vida llur.

Ja que comensem la temporada de festes majors, fires, y altres, esguardem per un moment l'esperit

que les animava y posemlas enfront les nostres. Res de comparació tenen unes ab altres: les antigues festes catalanes eran totalment cristianes; en elles s'aixamplava la taula y servia per el foment de l'esperit de familia, s'estrenyien les relacions entre'ls pobles y moltes families que vivian separades en llunyanes terres se reunian uns quantes dies lligades per l'amor. Acompanyaven aytals festes, els típichs balls, al só de les gralles, fluvial y tamborí, are tot va desapareixent de nostra terra, sols podem dir, se conserva'l ball de la sardana, el día que també's perdi, perderem de nostres festes l'únich que'ns queda.

UN FILL DE LA COMARCA.

Comarcal

Paraules de remerciament

Ab aquest epígraf hem rebut de Palaudaries la correspondència que ab gust publiquem a continuació. Al agrahir a nostre amich els conceptes que formula ab referencia a nostra empresa, podem donarli la seguretat de que estem disposats a treballar, cada dia mes, fins a conseguir l'ideal que'ns proposarem al iniciar la publicació de nostre setmanari.

Pera lograrho completament, agrahirém la col·laboració y ajuda de tots els bons; y per aquest motiu'ns es doblement grat publicar la carta de nostre novell col·laborador, esperant que sa espontània iniciativa servirà d'exemple a n'els demés, y que de tots els indrets de nostre terra vallesana sortirán entusiastes col·laboradors com aquest a qui tenim el gust de saludar desde les columnes de LA COMARCA, les que posem a sa disposició:

Palaudaries 23 Juny de 1913.

Nostre primer escrit pera'l setmanari LA COMARCA, siga quatre paraules d'aplaudiment y la mes coral felicitació, perque ens ha alegrat en gran manera la seva aparició, y també perque'l seu noble fi ompla d'esperances. Ha aparegut